

Qui paga el preu d'unes terceres eleccions?

«Tota inacció política per resoldre el conflicte entre Espanya i Catalunya només té un guanyador»

L'únic que ha salvat d'una dimissió forçosa Pedro Sánchez va ser el fulgurat preacord de govern amb Unides Podemos, hores després dels resultats de les eleccions. Sánchez -que es va veure prou fort per repetir unes eleccions que li permetessin abastar més diputats per poder pactar amb Ciutadans o forçar l'abstenció amb un PP, revalidat- va fracassar en els seus càlculs.

Diversos són els motius d'aquest error de càlcul. El primer, l'idea que una repetició electoral beneficiaria el bipartidisme. El resultat ha estat just el contrari: avui tenim un Congrés espanyol més disseminat que mai, amb 16 formacions polítiques. El segon, l'idea que amb un POSE nacionalment desimbolt assumint posicions patriòtiques pròximes al PP o a Ciutadans, faria fàcil una entesa amb el bloc liberal de centredreta o, fins i tot, l'abstenció del PP.

La conseqüència ha estat l'esfondrament d'aquest espai i el creixement de l'extremadreta, amb un Vox que arreplega el 15% dels votants espanyols i que legitima l'estratègia de la repressió, l'autoritarisme i la no-política com cap altra opció. El tercer, el risc que les eleccions desmobilitzessin l'electorat de les regions perifèriques i mitiguessin el seu pes.

El resultat, però, també contradiu aquesta hipòtesi: a Catalunya, l'independentisme assoleix el percentatge de vot més alt en unes eleccions espanyoles i suma un escó, però també es veuen reforçats els partits nacionalistes, independentistes o regionalistes d'Euskadi, Navarra, Galícia, Cantàbria o províncies com Terol.

El ràpid moviment dels líders Sánchez i Iglesias va tenir l'audàcia d'evitar la cronificació dels retrets, les malfiances i les animadversions dels primers mesos de negociacions per l'última investidura. I, alhora, en un moviment tàctic que salvava les dues formacions -i els dos líders- i salvaguardava l'espai del "progressisme espanyol" (dit amb totes les cometes) evitava la pressió mediàtica i de les forces de l'estatu quo espanyoles per avortar un govern d'aquestes característiques.

Però -oh, coses de l'aritmètica- les dues formacions sumen 155 diputats. Amb el suport assumible de partits com PNB, Más País, BNG o Terol Existeix podrien arribar fins als 167. Però encara els faltaria l'abstenció d'Esquerra.

I aquí comença la política. Al meu entendre, l'estratègia de forçar l'abstenció per facilitar un govern a l'Estat espanyol no passa per les transaccions o les concessions. Implica dibuixar un escenari del cost que té -i qui està disposat a assumir-lo- d'unes terceres eleccions. Sánchez i Iglesias (a tres escons de la majoria que sumen PP, Vox, Cs i Navarra Suma) no tenen marge per gaires giragonses més. Els resultats de diumenge passat són, sobretot, un recordatori de la carambola que va fer possible a Sánchez arribar a la presidència de la Moncloa just en el moment en què el PSOE tenia menys representació de tota la seva història.

Avui el PSOE només té un camí per evitar temptar la sort de caure en la residualitat política.

Potser el cataclisme de Ciutadans serveixi d'avertiment. Potser evitar el risc que no torni a ser possible una combinació numèrica perquè Espanya sigui governable per les esquerres. Aquest moviment és costós i no sortirà gratis. És fer política.

Amb uns resultats a Catalunya que avalen l'independentisme i amb unes demandes per part d'Esquerra i Junts per Catalunya que advoquen per una mesa de diàleg, com a punt de partida,

aquest escenari és difícilment de demorar.

L'alternativa són unes terceres eleccions amb un PP atemorit perquè no sigui Vox qui segueixi guanyant terreny. Aquí hi ha el fons de la qüestió: tota inacció política per resoldre el conflicte entre Espanya i Catalunya només té un guanyador. PSOE i PP deuran començar a fer càlculs del preu d'aquesta hipòtesi i del cost d'una Espanya contemporània entregada als hereus del falangisme.